

Eindtijdode

Jezus Christus en Dien gekruisigd

www.eindtijdode.nl

Het dilemma van werkers in de Wijngaard des Heren

CJH Theys

Een ernstig gesprek en een aansluitende gedachten-wisseling hebben geleid tot het schrijven van dit artikel.

Laat ik beginnen met een veel gestelde vraag met betrekking tot ons natuurlijk leven: “Hoe velen van ons hebben in hun leven zich wel eens onderworpen aan een algeheel onderzoek?” Be-doeld wordt hier een lichamelijk onderzoek door de huisarts. Vergelijkenderwijs: een “check-up”, zoals wij dat periodiek met onze auto’s doen.

Ik meen te mogen aannemen dat slechts enkelen zoiets zullen hebben gedaan. Aan de andere kant geloof ik, gelet op praktische resultaten, dat velen de noodzakelijkheid hiervan zullen inzien.

Nu, de apostel Paulus heeft **onder de zalving van de Heilige Geest** het volgende geschreven: “wij hebben eerst de natuurlijke dingen, daarna de geestelijke.” (zie 1 Kor. 15:46 ¹)

In verband met het voorgaande is thans de vraag urgent en gerechtvaardigd: “Hoe velen van ons hebben in de afgelopen dagen, in de tijd welke achter ons ligt, elke week één hele dag gewijd aan het **geestelijk welzijn** van onze familie en aan de sociale noden van ons gezin?”

¹ 1 Korinthe 15:46, “*Het geestelijke is echter niet eerst, maar **het natuurlijke en daarna komt het geestelijke.***”

Alle Bijbelteksten zijn vermeld in de Herziene Statenvertaling / **HSV**, tenzij anders vermeld. (noot AK)

Geliefde broeders, laat de één zich niet verschuilen achter de ander. Er zijn in **deze** schromelijke tekorten en ergerlijke problemen. Liever, ja beter is het om Gods Woord te raadplegen, om daarin de onveranderlijke en vaste richtlijnen te vinden, die ook **wij** nodig hebben en moeten handhaven. Want ook hier geldt: “het is de tijd dat het oordeel Gods het eerst bij **ons** begint.” (zie 1 Petr. 4:17 ²) Welke problemen doen zich dan het meest voor? Laten wij deze onder de loep nemen...

Het probleem ten aanzien van de arbeider Gods zelf

Iedere “voorganger” (**herder**) is een specialist in het meeleven met de noden van anderen, doch hij vergeet meestentijds de noden van zijn eigen familie.

Iedere “voorganger” (**evangelist**) is een specialist in het winnen van zielen, doch hij veronachtzaamt zijn eigen kinderen te winnen voor Christus.

Iedere “voorganger” (**leraar**) is een specialist in het onderwijzen / leren van anderen onder zijn gehoor, doch hij vergeet maar al te dikwijls het

² 1 Petrus 4:17, “Want nu is het de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God; en als het eerst bij ons begint, wat zal het einde zijn van hen die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn?” (noot AK)

trainen van zijn eigen familie in de Goddelijke waarheden, die hem zijn toevertrouwd.

Elke **zendeling** is een specialist in de verkondiging van het Koninkrijk Gods aan anderen, ingevolge de opdracht, doch hij verzuimt al te vaak de Blijde, krachtvolle Boodschap te brengen aan zijn eigen familie.

Elk **behulpzel** (zie 1 Kor. 12:28 ³) wendt alle zorg en moeite aan om anderen met raad en daad bij te staan in hun levensvraagstukken, doch hij verzuimt zijn eigen familie raad te geven, die gegrond is op Gods Woord in al hun menselijke en geestelijke problemen.

Wat is dan dikwijls het resultaat en welke zijn dan veelal de gevolgen?

In het gezin van zulk een herder, evangelist, leraar, en van zo'n zendeling en behulpzel, zal men alsdan een "tekort" vinden aan Christelijke hoedanigheden; ja, een gebrek aan Christelijke discipline. Wat dan **wel** gevonden wordt zijn: gevoelens van onzekerheid, verwarring aan-

³ 1 Korinthe 12:28, "En God heeft er sommigen in de Gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, **behulpzels**, regeringen (HSV: vormen van hulpverlening, bestuurlijke gaven), menigerlei talen." (noot AK)

gaande het geloofsleven en twijfel aangaande het geloof. Voorwaar, zeer tragisch!

Zij bezitten ongetwijfeld de goddelijke oplossing voor elk menselijk probleem, en **toch** falen zij als het erop aankomt om die oplossing te brengen in hun eigen "Jeruzalem".

Wanneer wij een wijs man als koning Salomo horen zeggen: "*Zij hebben mij GEZET tot een hoedster der wijngaarden; mijn wijngaard die ik heb, heb ik niet gehoed*" ([Hooqlied 1:6c](#), sv), dan leren wij hieruit, dat hij dit meerbedoelde dilemma kende.

De oplossing voor het probleem

Inderdaad is het "opzicht-hebben-over", het "bezig-zijn-met", het "hoeden van" onze eigen wijngaard niet alleen de beste oplossing, ze is ook de enige als het gaat om tijd te maken voor de sociale en geestelijke noden van ons eigen gezin.

Zij verdienen óók onze toewijding, onze liefde, onze attenties, onze voortdurende en intense belangstelling. Want onze kinderen moeten óók gewonnen worden voor Jezus Christus, en zij moeten eveneens opgevoed worden in de wegen des Heren, en ook zij behoeven Schriftuurlijke raadgevingen inzake **hun** levensvraagstukken.

Als een volwassen persoon als Apollos het al nodig had om "nauwkeuriger de weg Gods te

leren” (Hand. 18:26 ⁴), hoeveel te meer onze kinderen!

Van iemand, wiens werk het is anderen te helpen om de meest effectieve **Weg des Levens** te vinden – namelijk: Jezus Christus – mag toch zeker worden verwacht dat hij die Weg allereerst zijn gezin zal voorhouden door die Weg **te praktiseren**.

En dit is ook de mening van de Heilige Geest ⁵, Die Paulus aan Timotheüs heeft doen schrijven: “een ambtsdrager moet **zijn eigen huis** kunnen regeren, zijn kinderen in onderdanigheid weten te houden met alle waardigheid; *want zo iemand zijn eigen huis niet weet te regeren, hoe zal hij voor de Gemeente Gods zorg dragen*” (1 Tim. 3:4-5 ⁶). En hij kan dat alleen doen door zich in het praktische geloofsleven intens bezig te houden met handel en wandel van de zijnen.

⁴ Handelingen 18:26, “*En hij begon vrijmoedig te spreken in de synagoge. En toen Aquila en Priscilla hem gehoord hadden, namen zij hem apart en legden hem de weg van God nauwkeuriger uit.*” (noot AK)

⁵ Zie eventueel onze studie “[De natuurlijke mens en de Heilige Geest](#)” van CJH Theys. (noot AK)

⁶ 1 Timotheus 3:4-5, “*Hij moet goed leiding geven aan zijn eigen huis, zijn kinderen onderdanig houden, in alle waardigheid. Want als iemand niet weet hoe hij leiding moet geven aan zijn eigen huis, hoe zal hij voor de Gemeente van God zorg dragen?*” (noot AK)

Men merkt gauw op, wat er in ònze familiekring gebeurt, wat zich daarin afspeelt en “hoe” geloofszaken (problemen) worden behandeld en opgelost. Wat wij vanaf het platform, vanaf [de kansel](#), verkondigen (spreken) is “theorie”. Wat wij in ònze familiekring demonstreren is “praktijk”, is praktisch Christendom in actie.

Hoe dikwijls vragen gemeenteleden zich af: “Hoe komt het toch dat de kinderen van de voorganger vaak een teleurstelling zijn voor de ouders, en zij hen vaak hartzeer bezorgen?” De oorzaak wordt dikwijls gevonden in “de manier van opvoeden”. Terwijl zij (de ouders) aandacht en zorg kennen voor de noden van anderen, veronachtzamen zij die van hun eigen kinderen. Veel ouders, óók in Pinksteren ⁷, voorzien niet in evenredigheid in de financiële nood van hun kinderen. De oorzaak moet alsdan gezocht worden op het sociale vlak. Kinderen van de voorganger worden vaak afgezonderd gehouden van de gemeenschap,... zij worden “anders” behandeld dan de anderen,... en weer anderen verwachten te veel van hen. Méér dan redelijkerwijs mag en kan worden verwacht. De oorzaak bevindt zich op het materiële

⁷ In Pinksteren = In die Gemeente(n) waar de Pinksterboodschap en de Pinksterervaring – dus: de boodschap over en de ervaring van de **uitstorting van en/of de vervulling met de Heilige Geest** – gepredikt en ervaren wordt. (noot AK)

vlak. Kinderen van de voorganger voelen zich beledigd, zijn gebelgd, nemen het kwalijk, wanneer de leden van hun gezin op de tweede plaats komen,... wanneer uitlatingen en onvoorzichtige gesprekken hen doen gevoelen dat het huis waarin zij wonen niet het hunne is, maar aan de Gemeente toebehoort, omdat de Gemeente zorgdraagt voor het tijdig betalen van de verschuldigde huur.

Het probleem met betrekking tot de kinderen van de voorganger

“Waarom moeten wij zo afhankelijk zijn van de edelmoedigheid van anderen (?)” is een vraag, die luisterende oren kunnen opvangen. Zij gevoelen zich objecten te zijn van liefdadigheid, van Christelijke naastenliefde. Nooit mag worden vergeten, dat kinderen de “waarde” van het Christendom bepalen in het licht van **onze** woorden en van **onze** daden. Als ouders constitueren wij (= leggen wij de grondslag of het fundament voor) **hun** symbool van Christelijkheid. Zijn wij dan goede of slechte vertegenwoordigers? Doen wij het goed of slecht?

- Brengen wij onze zorgen en moeilijkheden thuis?
- Praten wij over gemeenteleden in het bijzijn van onze kinderen?

- Kleineren wij deze waar onze kinderen bij tegenwoordig zijn?
- Winden wij ons op en ergeren wij ons, omdat onze inkomsten tegenvallen en omdat gemeenteleden ons niet zó tegemoet komen zoals wij dat (mogen) verwachten?

Indien dit alles zó is, moeten wij óók begrijpen, waarom onze kinderen zo onvriendelijk reageren en het Christendom zo ongunstig beoordelen.

Maken wij wel tijd voor ons gezin? Indien wij hierin tekortschieten moeten wij ons niet verwonderen als op de één of andere dag iemand anders een lid van ons gezin weet in te palmen voor een ideaal dat geheel en al van het onze verschilt.

Is er weleens echtelijke ruzie die nooit werd of wordt bijgelegd langs de weg van rede – uitpraten op basis van de Bijbel – en zoals dat volwassenen betaamt? Wanneer in zo'n geval waarachtige verzoening – vergeven èn vergeten (!) – niet plaats vond/vindt, zo is het alleszins begrijpelijk, waarom onze kinderen ons aanmerken als “Hypocrieten” (schijnheiligen, huichelaars) en wanneer zij de spot drijven met onze prediking! **Onze woorden kunnen slechts overtuigen, wanneer ze gedragen worden door de kracht van de Heilige Geest, vanwege een evenwichtige geloofswandel door Gods overvloedige genade.**

De oplossing

Weest een sprekend voorbeeld daarin, dat de ambtsdrager meer zal handelen in overeenstemming met Gods Woord, door zichzelf meer te geven aan zijn gezin. Het directe gevolg zal zijn dat zijn gezin zich ook meer zal wijden aan hun hoofd en priester.

Wanneer de gemeenteleden zulk een hechte gemeenschap zien, zullen zij de ambtsdrager meer liefhebben en zijn gezin respecteren. Als man, hoofd, vader en priester van en in zijn gezin, zal het de ambtsdrager makkelijk vallen om zijn kinderen in het rechte spoor te leiden, in gehoorzaamheid aan Christus en Zijn Woord, waardoor hun gedrag en leven zal veranderen **tot getuigenis van de Here Jezus Christus**. Gaande de weg leren zij de vreugde van het kinschap Gods en de Bijbelse eerbied voor hun ouders.

Het probleem met betrekking tot de echtgenote van de ambtsdrager

Heeft u weleens gezien en meegemaakt “hoe” de vrouw van de ambtsdrager ontevreden kan zijn... kan mopperen... landerig (= o.a. slecht geluimd, verveeld) kan zijn en soms zelfzuchtig? En heeft u zich dan weleens afgevraagd “waarom” zij zo zwak is in het verstaan van geestelijke zaken, en geen waardering heeft voor de bediening van

haar man; ja, zelfs het niet eens is met zijn geheiligde ambities?

Heel dikwijls is zulk een zwakheid – ik zou het liever een schromelijke tekortkoming willen noemen – het directe gevolg van onvoldoende voorbereiding voor taken en plichten. Een altijd klagende en murmurerende vrouw maakt van een moeilijke kwestie een haast onmogelijke!

Elke bediening vraagt nu eenmaal opofferingen. De ene keer meer, de andere keer minder. Alles hangt af van vele en velerlei omstandigheden. Men moet te allen tijde **wakende** zijn, om zodoende te voorkomen, dat er scheuringen plaatsvinden,... dat oude vrienden niet achtergesteld worden,... dat voor de kinderen de veranderingen niet te groot zijn! Dit alles kan gebeuren.

Wanneer de vrouw van de ambtsdrager zich niet kan verenigen met het werk van haar man en met het beroep dat op haar wordt gedaan, ziet het er niet zo best uit voor haar echtgenoot. En als zij volhardt in haar, overigens zeer laakbare, houding, berokkent zij grote schade aan zijn ambt en bediening. Zij zal zich moeten verantwoorden tegenover Hem, Die de overste Leidsman is, en met Wie niemand spotten kan:

- *“Want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden, opdat ieder vergelding ontvangt voor wat hij door middel van zijn*

lichaam gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad” (2 Kor. 5:10)

- *“Maar heilig God, de Heere, in uw hart; en wees **altijd** bereid tot verantwoording aan **ieder die u rekenschap vraagt van de hoop die in u is**, met zachtmoedigheid en eerbied.”* (1 Petr. 3:15)

Welke oplossing is er in dit geval?

De ambtsdrager dient zijn vrouw genoegzame tijd te gunnen om zich terdege voor te bereiden voor haar toekomstige taak, naast haar man. Alleen naast hem zal zij haar positie als zijn echtgenote meer waarderen. In alle zaken moet zij met wijsheid, geduld en liefde geleid worden, opdat alle mogelijke noodzakelijke veranderingen en transacties met succes tot een goed einde kunnen worden gebracht, waardoor zij haar hulp, haar bijstand nog meer tot haar recht zal zien komen. Zoiets werkt stimulerend.

Zij zal dan van haar kant zeer zeker al het mogelijke doen om allereerst haar eigen geestelijk leven op peil te **houden**, waardoor zij bekwaam zal zijn om als levend instrument in des Heren hand alle arbeid van haar man, de ambtsdrager, te brengen op een **nog** hoger niveau.

Zij kan dat op de volgende manier doen:

- door getrouwe aanwezigheid in **alle** diensten,
- door loyaliteit ten opzichte van gemeenteleden,

- door persoonlijke toewijding,
- door haar stimulerende geloofsgehoorzaamheid,
- door een gewillig oor te hebben voor wat anderen te vertellen hebben,
- door met alle vrouwelijke zachtmoedigheid nietszeggende praatjes af te wijzen,
- door tegelijkertijd huisvrouw en moeder te zijn.

Voorwaar! dit alles zal haar niet altijd gemakkelijk vallen. Doch haar echtgenoot, de ambtsdrager, kan zó “inspelen” op haar vrouwelijkheid, dat zij aangemoedigd zal worden om al haar talenten te gebruiken voor haar geestelijk leiderschap ten opzichte van zowel ouderen als jongeren. Zij zal dan reeds zo ver gevorderd zijn, dat zij zich vrijwillig zal onderwerpen aan de autoriteit van een andere, nieuwe ambtsdrager, wanneer deze door de Heilige Geest zou worden aangesteld. Halleluja!

Haar geestelijke vorderingen zullen hun invloed doen gelden in de levens van de kinderen, en wel zó dat **allen** zich zullen gaan kleden overeenkomstig Gods voorschriften: sober, netjes, smaakvol en toch niet naar de heersende mode! Geen opsmuk en versieringen in goud en/of zilver, maar zoals het een christenvrouw en echtgenote van een ambtsdrager betaamt... in alle dingen Gode behagende. Amen.

Wat zullen ambtsdragers nu doen?

Ik laat hier een ware gebeurtenis volgen... Op zijn sterfbed zei een jonge dienstknecht van God tot zijn vrouw en kinderen: “Als God in Zijn grote liefde en genade mijn leven spaart, mij geheel en al geneest en mij van mijn ziekbed doet opstaan, zo beloof ik Hem om minstens een hele dag in de week te besteden aan de zorg voor mijn vrouw en mijn kinderen”.

Hij heeft deze belofte nimmer kunnen vervullen, omdat zijn levensreis op aarde een einde nam. God haalde hem naar Huis...

Hoe staat het nu met ù als ambtsdrager?

Wat denkt ù nu te doen?

Is daar in ùw hart óók deze belofte en heeft ù zich reeds voorgenomen om die te betalen nu u nog tijd van leven en dienen heeft?

God helpe alle ambtsdragers in Zijn Wijngaard. ⁸

Dit is de oprechte bede van mijn hart.

- *“Hem zij de heerlijkheid in de Gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot in alle eeuwigheid. Amen.”* (Ef. 3:21)

CJH Theys

Uit: Perspectief, bundel 1

⁸ Zie eventueel onze studie “[Podium en Gemeente](#)” (Schriftuurlijke richtlijnen, praktische wenken en raadgevingen voor hen, die in een Gemeentelijke bediening staan), van CJH Theys. (noot AK)